

Rigsdagstidende.

1857. Forhandlingerne paa Folkethinget. Nr. 95.

Tiende Session.

28de Møde.

Torsdagen den 11te Novbr.

(Fortsat.)

Ordføreren (forts.): Nu ønsker man vel ikke, at Udvælsen af denne Næringsvei ligefrem skulde være en Bevillings sag; saa at det skulde staae i Dyrighedens Magt, om den Enkelte maatte have dette Borgerskab eller ikke; men Hensigten med denne Bestemmelse maa i det Hele taget være den at modarbejde Overfyldning af denne Næringsvei, saaledes at Communalbestyrelsen kunde erklære, at nu skulde der ikke være flere Bærtshuusholdere. Udvalget antager imidlertid, at ogsaa denne Bestemmelse kan bortfalde efter det Princip, som gaaer igjennem hele Lovudkastet, nemlig at overlade Sligt til Tingenes egen frie Udvikling. Hvad det fjerde Stykke angaaer, saa gaaer Udcastet ud paa at bestemme Restaurateurerne og Conditorenes Næringsvei, og for at skjelne imellem Bærtshuushold og Restauration er der indført den Bestemmelse, at den, som attrader Borgerkab paa at drive Restauration, skal oplyse, at han seer sig istand til at forskaffe sig et passende Locale. Det er ikke Omfjorg for, at de ikke skulde have et passende Locale, men det er ligefrem et Beskaffningsspørgsmaal. For Borgerkab paa Restauration fordres nu for Tiden her i Staden 72 Rd. 3 Mk., medens derimod Bærtshuusholdere kun betale 23 Rd. 5 Mk. 4 Sk. (derunder indbefattet det stempl. Papir). Da der er en saa overordentlig stor Forskjel paa disse Næringsveie i flere Henseender, har Udcastet bibeholdt denne Forskjel, skjøndt det er naturligt, at det

i enkelte Tilfælde kan være vanskeligt at adskille, om en er Restaurateur eller Bærtshuusholder. Udvalgets Fleertal har troet, at denne Forskjel kunde tilveiebringes paa en anden Maade, nemlig derved, at det ikke burde tillades Andre end dem, der have betalt det højere Borgerkabsgebyr, at falde sig Restaurateurer. Jeg troer det vil erkjendes, at det, hvad enten den ene eller den anden Maade vælges, vil være umuligt i alle Tilfælde derved at vejlede sig; det er kun en Tilnærmelse. Jeg for min Deel troer det hensigtsmæssigt at fastsætte Grændsen paa den Maade, Lovudkastet har det; dette blev saaledes foreslået under Handelsagens Forhandling i 1845; det gik over i det Udcast, der blev forelagt af Regjeringen i Prøvindstilsænderne, og det gjennemgik dengang alle Instantser. Med Hensyn til det femte Stykke, at der skal udfordres kongelig Bevilling til at drive de her omhandlede Næringsveie, har et enkelt Medlemvillet, at det skulde falde bort. Udvalget kan ikke stemme derfor; thi det er Noget, som ligger i de nærværende Forhold; at slige Næringsveie ikke kunne finde Sted paa Landet, uden efter Bevilling, og efter den høitærede Indenrigsministers Udtalelse og de øvrige Bestemmelser vil det være nødvendigt at beholde Bestemmelsen, som den staaer. — Hvad det sjette Stykke angaaer, maa det bemærkes, at, naar det her formentes Vinhandlere, Brændeviinsbrændere eller Møbryggere at have siddende Gæster eller foretage nogen som helst Udskjænkning til Fortæring paa Stedet, saa er det Noget, der ikke ligger i Handelens Natur, at den, som handler med en vis Vare og navnlig med Drickevarer, skal være berettiget til at udskænke, og det er